

ΝΙΚΟΣ ΦΡΑΤΖΕΤΗΣ

ΕΝΑ ΤΑΓΚΟ
ΣΤΟ ΣΑΝΤΙΑΓΟ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τὰ σπίτια εἶναι φυλακὲς ἀναμνήσεων.

Φωτογραφίες νεκρῶν ἀπλωμένες σὲ βιβλιοθήκες, κομοδίνα,
γραφεῖα.

Ἐπιπλα πὸ ἔχουν συνδεθεῖ μὲ μεγάλα γεγονότα –
ἓναν γάμο, ἓναν χωρισμό, μιὰ γέννηση.

Ἀδιάψευστοι μάρτυρες σὲ στιγμὲς εὐτυχίας.

Ἀκάματοι παρηγορητὲς στὴ δυστυχία.

Τασάκια, πιάτα, τηγάνια, ρολόγια·

ὅ,τι πιὸ ἀπλό, ὅ,τι καθημερινὸ

στὰ σπίτια ἀποκτᾷ μιὰν ἄλλη διάσταση.

Γίνεται μάρτυρας γεγονότων.

Ὅρίζει τὸ ἀρχεῖο τῆς ζωῆς μας.

Εἶναι τὸ στίγμα μας

ὅτι περάσαμε κι ἐμεῖς ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο.

Γι' αὐτὸ εἴμαστε τόσο τρυφεροὶ καὶ προστατευτικοὶ μὲ τὰ
πράγματά μας.

Η ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΟΛΑ

Μέσα σὲ μιὰ νύχτα ἄλλαξαν ὅλα.
Ἄν καὶ ἡ ἀλλαγὴ σιγὸβράζει στὰ ὑπόγεια τῆς ψυχῆς της
λεπτὸ πρὸς λεπτὸ ἐδῶ καὶ χρόνια.
Μάζεψε τὰ πράγματά της, τὴν περηφάνια της,
καὶ ἔφυγε.
Ἐξῶ εἶχε ζέστη.
Στάθηκε γιὰ λίγο ἀναποφάσιστη.
Ἐπρεπε νὰ βρεῖ κάπου νὰ μείνει.
Ἀποφάσισε μὲ φρίκη νὰ γυρίσει στὴν πατρικὴ ἐστία.
Ἐπρεπε νὰ ἔρθει ἀντιμέτωπη μὲ ὅλο τὸ παρελθόν,
μὲ ὅλες τὶς νουθεσίες τῆς μάνας της
ν' ἀφήσει τὸ κάθαρμα ποὺ ἔμπλεξε.
Ἡ καημένη ἡ μάνα της μιλοῦσε ἐκ πείρας.
Τώρα πιά τῆς τὸ ἀναγνώριζε.
Ἐκείνη τὸν παντρεύτηκε.
Κι αὐτὸς ἀποδείχτηκε κάθαρμα.
Δὲν νίκησε σὲ αὐτὴ τὴ μάχη ἐνάντια σὲ ὅλους.
Ὅμως ἀκόμα φοβᾶται νὰ βρεῖ συμμάχους.
Χτύπησε τὸ κουδούνι.
Ἄνοιξε ἡ μάνα της.
Τὴ ρώτησε μὲ τὸν τρόμο νὰ σκεπάζει τὸ βλέμμα της
ἂν ἔφυγε ἢ ἂν τὴν ἔδιωξε ἐκεῖνος.
«Λίγο ἀπὸ τὰ δύο», τῆς ἀπάντησε.
Ὁ πατέρας της ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του πολυθρόνα
φώναξε τὸ ὄνομα τῆς μάνας της –
«Ποιὸς χτυπάει τὰ κουδούνια βραδιάτικα;».
Ἐπέλεξε νὰ μείνει μόνη.

Δίχως συμμάχους.

Πλέον ἦταν σίγουρη ὅτι θὰ τὰ κατάφερνε.

«Κανείς, ἓνα παλιόπαιδο ποὺ ἔπαιζε, πές του, μάνα».

Ἄναψε τσιγάρο καὶ τῆς γύρισε τὴν πλάτη.

Ἡ μάνα της ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπαλά,

ἀνακουφισμένη ποὺ κέρδισε αὐτὴ τὴ μάχη.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἦταν τὸ κορίτσι ποὺ δάγκωνε τὸ ροδάκινο.
Ὁ ἀέρας ποὺ μύριζε βασιλικὸ κι ἀγιόκλημα.
Τὸ ἀλάτι ποὺ κολλοῦσε στὸ δέριμα.
Ἦταν τὸ ἴδιο κορίτσι ποὺ ἔθαψε τὸ κουκούτσι στὴν ἄμμο.
Ἐλπίζοντας στὸν ἴσκιό μιᾶς ροδακινιάς,
ἀγναντεύοντας τὸ λευκὸ πέλαγος.
Ἐέπλυνε τὰ χέρια της στὴ θάλασσα.
Ἡ εὐωδιὰ τῆς ἀνάσας της,
τὰ δάχτυλά της ποὺ μπλέχτηκαν στὰ δικά μου.
Ἡ ροδακινιά δὲν φύτρωσε ποτέ.
Τὸ κουκούτσι τὸ ἔφαγε ἡ ἀρμύρα
μὲ τὸν τελεσίδικό τρόπο της.
Ἡ θάλασσα ἡ ἀδίστακτη.
Ἡ ἀνάμνηση τοῦ ἴσκιου
ποὺ δὲν μᾶς σκέπασε ποτὲ
ἔδесе γιὰ πάντα τὶς ζωές μας.
Τὸ πρῶτο μας καλοκαίρι.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Μύριζε βροχή και ψητό κρέας.
Ἐ κόκκινη σάλτσα σιγόβραζε
σὲ μιὰ τεράστια κατσαρόλα.
Καθόταν σὲ ἓνα τραπέζι ξύλινο,
πελεκημένο ἀπὸ τὰ χρόνια και τὶς ἀναμνήσεις,
παίζοντας μὲ ἓνα κομπολόι
ποὺ οἱ χάντρες του εἶχαν φαγωθεῖ ἀπ' τὰ χτυπήματα.
Ἐ γυναίκα του πρόβαλε στὴν πόρτα.
Μὲ μιὰ πράσινη πλαστικὴ ποδιὰ γεμάτη λεκέδες.
Ἐναψε τσιγάρο και τοῦ τό ἔδωσε ἀμίλητη.
Μιὰ κοκκινωπὴ γάτα τρίφτηκε στὶς μπῆζ κάλτσες της
και κουλουριάστηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.
Ἐκανε δυὸ τζοῦρες και τῆς τό ἔδωσε πίσω.
Κάπνιζε στηριγμένη στὸ κούφωμα τῆς πόρτας.
Ἐτριψε τὰ γόνατά της και σηκώθηκε μὲ ἀργὲς κινήσεις.
«Θὰ βρέξει λές;»
«Πονᾶνε τὰ κόκαλά σου;»
«Ὅλοκληρος πονάω!»
«Θὰ βρέξει. Δὲν φτιάχνω ντολμάδες».
Πέταξε τὸ τσιγάρο στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου.
Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε μὲ τὸ ἀπόκοσμο λευκὸ τοῦ κεραυνοῦ
τὰ πρόσωπά τους.
Σήμερα δὲν θὰ εἶχε κόσμος τὸ μαγέρικο.
Αὔριο πάλι.